

Martine Zweers

Blauw ijs *of roze sokjes*

Wat als je reislustig en single bent
maar een kinderwens hebt.
Blijf je reizen of word je solo mama?

Blauw ijs of roze sokjes

Copyright © 2024 Martine Zweers, VitaMaz

Auteur:	Martine Zweers
Schrijfbegeleiding:	Nanda Huneman
Eindredactie:	Marije Ostenk
Foto omslag:	Martine Zweers
Profielfoto:	Saskia Beek
Druk:	Pumbo.nl
Vormgeving:	Martine Zweers & Pumbo

ISBN: 9789090389998

Proloog	7
1 Reizen	9
2 Thuiskomen	24
3 Kiezen	35
4 Voorbereiden	47
5 Zoeken	58
6 Starten	70
7 Doorzetten	92
8 Overleven	110
9 Loslaten	125
10 Meebewegen	136
11 Vallen	145
12 Opstaan	152
13 Opnieuw beginnen	160
Epiloog	170
Dankwoord	178

Proloog

Het koele blauwe water kabbelt rustig door de baai. Mijn voeten in het zachte zand. Een zeilboot in de verte. Waar ook ter wereld, op het strand, in de zilte lucht voel ik me thuis. De Zweedse zomerzon voelt warm. Eigenlijk zijn alle dagen sinds ik hier ben zomers.

Voorbij waar ik kan zien ligt de kust van Denemarken maar terwijl ik staar over de zee voelt het of ik een oneindige wereld kan zien. Voor sommigen misschien een onbestendig gevoel, mij biedt het uitzicht op eindeloze mogelijkheden en avontuur.

Dit was wat ik voor ogen had. Na bijna drie jaar eindelijk weer eens echt op reis, ook al is nu alles anders. De afgelopen jaren waren vooral in en rondom thuis, net als voor bijna de hele wereld tijdens Covid. In tegenstelling tot veel anderen vond ik het heerlijk, die stille wereld. Met alles wat er vreselijk en ingewikkeld was, mijn wereld was zo helder geworden.

Ik kijk rond. Er zijn maar weinig mensen op dit strandje dus ik hoef me niets aan te trekken van anderen terwijl ik heel diep inademen en hoorbaar uitblaas. 'Haaaaaaa'.

Ik lach. Ik sta op met mijn armen wijd, alsof ik me uitrek. Het is vooral een diep gevoel van trots dat ik door me heen wil laten stromen. Ik ben trots op mezelf. Van waar ik ben gekomen, dat ik nu hier ben.

1 | Reizen

'Who wants to go first?'

'Me,' zeg ik zonder twijfel. Ik verbaas mezelf met mijn krachtige ja op dit avontuur.

'All right, let's go.'

Ik sta op een prachtige gletsjer in Alaska. Een oneindig wit-grijze wereld strekt zich voor me uit met vlak daaronder het steeds diepere blauw van de gletsjer. De afgelopen weken zijn fantastisch geweest. De mooiste landschappen, de beren, in een kano tussen ijsrotsen peddelen, een walvis. Elke keer als we weer iets meemaken kan ik wel huilen van geluk. De kleine groep waarmee ik bijna vier weken door Alaska trek, is een heerlijke mix van nationaliteiten. Heel bewust koos ik voor een internationale organisatie voor deze reis. Een maand met alleen maar Nederlanders leek me op de één of andere manier vreselijk. Gelukkig kan ik het met mijn 60-jarige tentgenoot Margaret, de Oostenrijkse Simon, onze gids Pete en de Italiaanse Elena goed vinden. De rest van de groep is een nou ja, nogal stereotype alleenreizende man. Zeer waarschijnlijk reizend met een door moeder ingepakte koffer.

Wat is het toch heerlijk om alleen op pad te zijn. Zó ver van alles en iedereen. Het fijnste is dat ik hier niemand ben, niemand hoeft te zijn. Ik ben de enige Nederlander in de groep en dat geeft me een nog vrijer gevoel. Helemaal los van thuis en van wie ik vind dat ik thuis had moeten zijn, volwassen, gesetteld, een leven zoals het hoort.

Hier doet dat er niet toe. De natuur van Alaska is het enige dat telt, zij is de baas over alles en iedereen. Wij mogen komen kijken, zij bepaalt het ritme, de sfeer, het leven. Ik wist niet dat ik me hier zo goed aan over kon geven.

Toen het idee van een reis begon te borrelen en ik ging rondkijken was het Alaska die mij riep. Ik had het nooit op mijn netvlies staan als bestemming maar toen ik het zag wist ik, daar moet ik heen. En zo is het, het klopt dat ik hier ben. Ik heb geen idee *wie* ik hier ben, maar dat is wat het juist zo heerlijk maakt.

En dus sta ik hier op de gletsjer, midden in Alaska. Blijkbaar vindt mijn huidige ik dat ik prima kan ijsklimmen en mijzelf kan laten afzakken in een gat in het ijs waar de gids mij straks niet meer kan horen of zien. Blijkbaar kan ik dat.

Gelukkig heb ik geen tijd om er verder over na te denken, de gids geeft me de ice picks, klikt mijn harnas vast aan de lijnen en zegt dat ik kan gaan.

Ik stap voorzichtig achteruit. Ik lach, al voel ik een vlaag spanning. Doordat ik goed moet kijken waar ik mijn

voeten plaats en wanneer ik mijn ice pick in het ijs sla, heb ik geen tijd voor andere dingen.

'Pats,' zegt de hamer in het ijs. 'Pats,' zegt mijn andere hamer.

'Tsjak tsjak,' klinken de ijzers aan mijn schoenen.

'Pats, pats, tsjak, tsjak'

'Pats, pats, tsjak, tsjak'

Het ritme is rustgevend. Hoe dieper ik kom, hoe stiller het wordt. Met elke stap raakt de wereld verder weg.

Het is stil terwijl het niet stil is, want verder onder mij stroomt water hard door de geul van het ijs. En toch is het stil.

Ik denk dat ik nu diep genoeg ben volgens de instructies van de gids, maar ik wil verder naar beneden. Het steeds diepere blauw van het oude ijs trekt me naar zich toe. Het is alsof het praat. Ik ben in de aarde, diep in het ijs. De kou terwijl ik me warm voel, de mooiste diepblauwe kleur, de stilte van het ijs met het kolken van het water daar beneden. De glimlach die ik voel komt niet van mijn gezicht maar diep vanuit mijn hele wezen. Er komt een soort schreeuw van geluk naar buiten 'Whaaaaaaa' komt eruit. Vaag komt de gedachte over de anderen die daar ver weg staan te wachten, of ze schrikken van mijn schreeuw. Maar ik laat het los en adem het ijs nog een paar keer heel diep in. Hier is de kern van alles. De kern van mij.